

БЕРОСЛАВ СТОЈАНОВИЋ

БЕОГРАДСКА ДАМА

Отворена књига

Београд, 2022.

БЕРОСЛАВ СТОЈАНОВИЋ

СВАНУЋЕ
ДАН

ЗРЕЛО ДОБА

БЕОГРАДСКА ДАМА

БЕОГРАДСКА ДАМА

Дошао сам из малог града – почетка приче,
На обали најлепше мирне реке Моравице,
Где туристи радо долазе и често,
И увек се враћају у то дивно место.

Кад сам стигао у Београд, нашег највећег Града
Опио ме градски живот правог велеграда,
Навикао сам брзо чак и на галаму,
Упознао елегантну, заносну београдску даму.

Шетали смо Београдом по сунчаном дану,
А увече ишли у најлепшу кафану,
Ишли смо у позориште, биоскоп, гледали балет,
Причала да је као мала ишла на слет.

Лети је највише волела сладолед,
Зими, из лепезе хтења, печеног кестења.
Слушала је Арсена, читала Јесењина и Емил Золу,
Са тим друштвом понекад сачекивала зору.

Није требало да се хвали и прича сама,
Видело се одмах да је интелегентна дама.
Док је од љубави био само зрачак – почетак приче,
Прво смо отишли до моје Ивањице.

Одмах сам јој показао своје имање,
Да види моје велико имовно стање.
Не знам да л' је помогло и имање моје,
Планула је јака љубав између нас двоје.

Ишли смо на Златибор, Опатију, Пореч, Равну
гору,
И са друштвом викендом уз рулет сачекивали
зору,
Летовали у Шпанији, Тунису, Турској,
Најрадије у прелепој, егзотичној Грчкој.

Све време сам стредео: да ли се радује ономе што
има,
Или се за ново спрема и пати за оним што нема?
Једног дана дође, ипак песма није драма,
И рече сама: „Хоћу да будем твоја дама“.

МИРИС ЛИПЕ

Сунце сија, а липа мирише,
Мајског јутра после ноћне кише.
Успомене за липу ме вежу,
На Цветном тргу и парку „Мањежу”.

У мом срцу једно име пише,
Твоје име док липа мирише.
Стара липа наше тајне зна,
Једна клупа само Ти и Ја.

Још на клупи твоје име пише,
У „Мањежу”, где липа мирише.
На тој клупи тебе нема више,
Али твоја коса и липа мирише.

Још се сећам кад си била вила,
Своју младост и од липе крила.
Краљица лепоте можда ниси више,
Остале су успомене и липа да мирише.

Сад на Цветном тргу цвећа нема више,
Али липа и даље мирише.
Питам липу да л' ће икад више,
На Цветном тргу да цвеће мирише.

Наше клупе кад не буде више,
И тада ће липа да мирише.
Када песник престане да пише,
И тада ће липа да мирише.

ЕНГЛЕСКА ДАМА

Седи човек у трамвају и кроз прозор гледа,
Он размишља где да сиђе и станице броји,
Када спази младу Даму да крај њега стоји.

Би му криво што је сео, то не ради често,
Обрати се младој Дами, понуди јој место.
Не, не треба, Господине, ја не седим често,
Хвала лепо, Ви сте старији, то је Ваше место.

Није тако, Лепотице, није моје место,
У Енглеској стар центлмен, и то врло често,
Младој дами, од осамнаест, уступиће место.

Та упорност Господина са изгледом деде,
Наговори младу Даму да на место седне.
Слушала то старија Дама која с ћерком иде,
Ово треба сви из школе да чују и виде.

Ове речи старије даме, које доста вреде,
Охрабрише Господина са изгледом деде.
Да се сети година када је млад био,
И кад своје мисли никад није крио.

Ово није Енглеска, не личим ни ја на центлмена
Који у београдском трамвају диже галаму,
Само ова млада Лепотица, личи на енглеску даму.